

Sygn. akt II K 430/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2019 roku

Sąd Rejonowy w Słupcy II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Katarzyna Radke

Protokolant p.o. sekr. sąd. Karina Górecka

po rozpoznaniu na rozprawach w dniach 22.05.2019 r. i 18.10.2019 r., sprawy:

A. Z. urodz. (...) w T., s. J. i I. z d. Ł.

oskarżonego o to, że:

W dniu 17 czerwca 2018 roku w miejscowości S., pow. (...), na Alei (...), w ruchu lądowym kierował samochodem osobowym marki B. (...) o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości – 0,78 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, co odpowiada wynikowi 1,63 promila alkoholu we krwi

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

1. Oskarżonego **A. Z.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierza mu karę grzywny 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych po 10,- (dziesięć) złotych każda.
2. Na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii (...) na okres 3 (trzech) lat.
3. Na podstawie art. 63 § 4 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów okres zatrzymania mu prawa jazdy w sprawie od dnia 17.06.2018 r.
4. Na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej ((...)/ (...)) świadczenie pieniężne w kwocie 5.000,- (pięć tysięcy) zł.
5. Na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 346,99,- (trzystu czterdziestu sześciu 99/100) złotych, w tym opłatę w kwocie 150,- (stu pięćdziesięciu) złotych.

Katarzyna Radke

Sygn. akt II K 430/18

UZASADNIENIE

D. C. i P. K. są pracownikami firmy (...). W nocy 16 na 17 czerwca 2018 roku pełnili służbę na terenie ośrodka wypoczynkowego w S.. Około północy otrzymali informację telefoniczną od kierownika OW S., że samochód marki B. (...) jeździ po plaży. Wobec powyższego pracownicy ochrony udali się w tym kierunku i zobaczyli wskazany pojazd stojący przy barierkach przy lokalu (...). Samochodem osobowym marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) kierował A. Z., w pojeździe znajdowali się jeszcze P. L. i J. M.. Z uwagi na fakt, że samochód odjeżdżał D. C. dał sygnał kierowcy do zatrzymania się, lecz oskarżony uchylił szybę, zawrócił i odjechał. Pracownicy ochrony

pobiegli za pojazdem, samochód jechał Aleją (...) po 3 - 4 minutach został ponownie zatrzymany. Wobec podejrzenia kierowania samochodem pod wpływem alkoholu została zawiadomiona policja. Na miejsce zatrzymania przyjechali funkcjonariusze policji st. asp. K. M., asp. sztab. M. W., st. asp. M. S., asp. S. K.. Na miejsce wezwano też patrol z KP w W. w składzie sierż. A. W., post. S. S.. W obecności policjantów A. Z. przyznał się do kierowania samochodem w stanie nietrzeźwości, oświadczył, że zrobił to z głupoty oraz aby zaimponować kobietom. Oskarżony został poddany badaniu Alkometrem A2.0, który wykazał o godzinie 1:02 – 0,78 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, co stanowi 1,63 promila alkoholu we krwi.

Oskarżony **A. Z.** ma 27 lat, posiada wykształcenie średnie, z zawodu informatyk, pracował w firmie budowlanej i otrzymywał wynagrodzenie w kwocie 2100 zł brutto, obecnie nie pracuje, bezdzietny kawaler, nie był karany.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie częściowo wyjaśnień oskarżonego (k 42 – 43, 98), zeznań świadków S. K. (k 27 – 28, 99), K. M. (k 18 – 19, 99), M. S. (k 21 – 22, 99), M. W. (k 24 – 25, 99 – 100), S. S. (k 38, 100), D. C. (k 33, 100), P. K. (k 35, 100), A. W. (k 37, 110), dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy i ujawnionych na rozprawie, tj. danych osobopoznawczych (k 50), karty karnej (k 92), protokołu badania stanu trzeźwości (k 3 – 3b).

Oskarżony **A. Z.** przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i przeprosił, że to zrobił. Oskarżony wyjaśnił, że był pod presją kolegów, którzy oświadczyli, że na terenie OW S. można kierować samochodem osobowym znajdując się w stanie nietrzeźwości. Tego dnia około 17:00 spożywał alkohol – 3 może 4 drinki a potem wypił jeszcze dwa piwa. Jego znajomy jeździł samochodem po plaży i na koniec oskarżony wsiadł za kierownicę pojazdu i jechał po jednej z alejek ośrodka, gdzie został zatrzymany przez pracowników ochrony, potem został przebadany przez policjantów na zawartość alkoholu i okazało się, że jest nietrzeźwy. A. Z. wyjaśnił, że bardzo żałuje i więcej takiego czynu się nie dopuści, gdyby była to droga publiczna nie zdecydowałby się na kierowanie w stanie nietrzeźwości. Oskarżony wskazał na skutki związane z zatrzymaniem prawa jazdy i tego, że może stracić pracę, wniósł o warunkowe umorzenie postępowania wobec niego z nieorzekaniem zakazu prowadzenia pojazdów. Przed sądem oskarżony wyjaśnił, że w tamtym czasie kierował samochodem przez krótki czas, kolega jeździł a on się przesiadł, żeby zaparkować, został zatrzymany przez pracowników ochrony i nie dojechał tam, gdzie miał zaparkować, zaprzeczył, żeby był wcześniej zatrzymywany przez pracowników ochrony, nie zatrzymał się i pojechał dalej, przejechał około 200 – 250 metrów i nie było wówczas innych uczestników ruchu.

Zdaniem sądu, wyjaśnienia oskarżonego są częściowo wiarygodne, tj. wiarygodne jest, że oskarżony pił alkohol oraz że kierował samochodem w dniu 17 czerwca 2018 roku na jednej z alejek w ośrodku wypoczynkowym w S. oraz że został zatrzymany przez pracowników ochrony. Zdaniem sądu niewiarygodne są wyjaśnienia, że oskarżony nie był już wcześniej zatrzymywany przez pracowników ochrony, ponieważ jest to sprzeczne z zeznaniami tych pracowników ochrony – D. C. i P. K., z których wynika, że był zatrzymywany, jednak nie zatrzymał się, nawrócił i odjechał a D. C. i P. K. pobiegli za pojazdem.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków **S. K., K. M., M. S., M. W., S. S., A. W.** – funkcjonariuszy policji, którzy przyjechali na miejsce zdarzenia. Niewątpliwie świadkowie ci nie mieli interesu w tym, aby zeznawać niewiarygodnie, trudno jest również uznać, że świadkowie ci mieliby mieć jakiś cel w tym, aby fałszywie świadczyć przeciwko oskarżonemu stwierdzając, że oskarżony jechał w stanie nietrzeźwości, został zatrzymany przez pracowników ochrony oraz przyznawał się do kierowania pojazdem w stanie nietrzeźwości. Świadkowie zeznali, że oskarżony stwierdził, iż jechał samochodem z głupoty, aby zaimponować dziewczynom, jeden ze świadków zeznał też, że to było trochę śmieszne, ponieważ oskarżony miał stwierdzić, iż ośrodek wypoczynkowy to teren prywatny i w stanie nietrzeźwości można tam jeździć. Reasumując sąd uznał zeznania świadków za wiarygodne.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków **D. C., P. K.** – pracowników ochrony, którzy dokonali zatrzymania oskarżonego. Zeznali oni, że wcześniej próbowali zatrzymać oskarżonego jednak bezskutecznie i udało się to dopiero na Alei (...), oskarżony oraz pasażerowie były po alkoholu, było czuć od nich alkohol i została wezwana policja. Świadkowie nie mieli żadnego interesu w tym, aby zeznawać z niekorzyścią dla oskarżonego, ponadto zeznania te są spójne, logiczne zatem sąd uznał je za wiarygodne.

Sąd uznał zeznania świadków **P. L.** i **J. M.** za niewiarygodne. Świadkowie zeznali, że jeździli po plaży i ośrodku, oskarżony jedynie pojechał samochodem, żeby zaparkować, A. nie wyglądał na osobę pijaną, pojawiła się ochrona i ich zatrzymała, wezwała policję. Świadkowie zaprzeczyli, żeby byli zatrzymywani przez ochronę dwukrotnie i nie było sytuacji, aby mówili policjantom, że jeździli po plaży żeby zaimponować kobietom, świadkowie nie rozpoznali też pracowników ochrony, którzy ich zatrzymali. Zeznania te są niewiarygodne, ponieważ są sprzeczne z zeznaniami policjantów i pracowników ochrony, którzy nie mają żadnego powodu, aby zeznawać z niekorzyścią dla oskarżonego, wykonywali tylko swoje obowiązki.

Wartość dowodowa dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy i ujawnionych na rozprawie, tj. danych osobopoznawczych, karty karnej, protokołu badania stanu trzeźwości nie budziła – zdaniem sądu - wątpliwości, a więc sąd uznał je za przydatne do rozstrzygnięcia sprawy.

Wyrokiem z dnia 22 października 2019 roku sąd uznał A. Z. za winnego tego, że w dniu 17 czerwca 2018 roku w miejscowości S., pow. (...), na Alei (...), w ruchu lądowym kierował samochodem osobowym marki B. (...) o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości – 0,78 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, co odpowiada wynikowi 1,63 promila alkoholu we krwi, tj. przestępstwa z art. 178a § 1 kk.

Zdaniem sądu wina i sprawstwo oskarżonego A. Z., w zakresie przypisanego mu w wyroku czynu, nie budzi żadnych wątpliwości. Oskarżony wyczerpał swoim zachowaniem znamiona przestępstwa z art. 178a § 1 kk, tj. znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym mając świadomość znajdowania się w takim stanie. Oskarżony przyznał się do prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości (już w postępowaniu przygotowawczym), jednak przez „krótki czas”, „żeby zaparkować” i pozostaje to bez wpływu na uznanie wypełnienia znamion przestępstwa z art. 178a § 1kk. Pomimo znajdowania się w takim stanie oskarżony pojechał samochodem osobowym na Alei (...) w S. i wtedy został zatrzymany przez pracowników ochrony ośrodka, a następnie policjantów. Dodać należy, że oskarżony znajdował się w stanie znacznej nietrzeźwości (0,78 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, co stanowi 1,63 promila alkoholu we krwi), co wyklucza sytuację, że oskarżony nie wiedział jest nietrzeźwy. Reasumując, sąd uznał, że zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona przestępstwa z art. 178 a § 1kk.

Sąd wymierzył oskarżonemu karę grzywny w ilości 150 stawek dziennych po 10 złotych każda. Zdaniem sądu, wymierzona oskarżonemu A. Z. kara grzywny jest sprawiedliwa i adekwatna do okoliczności popełnienia przestępstwa, jej dolegliwość nie przekracza stopnia winy i uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynu oraz możliwości majątkowe oskarżonego, uwzględnia wszystkie okoliczności łagodzące i obciążające. Jako okoliczność łagodzącą sąd potraktował to, iż oskarżony przyznał się do zarzucanego mu czynu, choć okoliczności tej nie można przeceniać zważywszy, że został on zatrzymany na „gorącym uczynku” popełnienia przestępstwa. Sąd uznał za istotną okoliczność łagodzącą, że oskarżony wyraził skruchę i żal z powodu popełnienia przestępstwa i był to żal szczery, wyrażony już na etapie dochodzenia, a także okolicznością łagodzącą było, że oskarżony do tej pory nie był karany. Jako okoliczność obciążającą sąd wziął pod uwagę to, że oskarżony jechał w stanie dość dużej nietrzeźwości a także, że kierował samochodem w ośrodku wypoczynkowym, gdzie wypoczywało sporo osób, choć faktycznie oskarżony przejechał tylko niewielki odcinek jadąc na Alei (...). Zdaniem sądu, należało wymierzyć biorąc pod uwagę okoliczności łagodzące i obciążające karę łagodniejszego rodzaju, tj. karę grzywny, jako że jest ona karą sprawiedliwą i adekwatną w stosunku do zachowania oskarżonego.

Na podstawie art. 42 § 2 kk sąd orzekł zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych kat. B na okres 3 lat, było to obligatoryjne, jednocześnie sąd uznał, iż zasadne jest, mając na uwadze okoliczności popełnienia przestępstwa i poziom stanu nietrzeźwości, określenie tego zakazu na okres 3 lat. Sąd orzekł również świadczenie pieniężne w wysokości 5.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, albowiem w przypadku skazania za popełnienie przestępstwa z art. 178 a § 1 kk jest to obligatoryjne.

Sąd zaliczył też oskarżonemu na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów okres zatrzymania mu prawa jazdy od dnia 17.06.2018 roku.

Na podstawie przepisów powołanych w wyroku sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, albowiem jest to uzasadnione możliwościami finansowymi oskarżonego.

Katarzyna Radke